

พระเจ้าและเงินทอง

ข่าวดี มธ 6:24

ไม่มีใครเป็นข้าสองเจ้า บ่าวสองนายได้ เขาจะชังนายคนหนึ่งและจะรักนายอีกคนหนึ่ง เขาจะจงรักภักดีต่อนายคนหนึ่งและจะดูหมิ่นนายอีกคนหนึ่ง ท่านทั้งหลายจะปรนนิบัติรับใช้พระเจ้า และเงินทองพร้อมกันไม่ได้

1. คำศัพท์

เพื่อจะเข้าใจพระวาจาของพระเยซูเจ้าได้อย่างลึกซึ้ง เราควรเรียนรู้ความหมายของศัพท์บางคำที่ใช้ในสมัยของพระองค์

1. **“ข้า”** ตรงกับภาษากรีก *doouleuin* (ดูแลวเอน) ซึ่งหมายถึง **“การรับใช้เยี่ยงทาส”** ในทางกฎหมาย **“ทาส”** ไม่ใช่ **“คน”** แต่เป็น **“สิ่งของ”** เพราะฉะนั้นนายจะขาย จะเขียนตี จะทอดทิ้ง หรือจะฆ่าให้ตายก็ได้ พุดง่าย ๆ คือ นายทำอะไรกับทรัพย์สินของตนได้ก็ทำกับทาสของตนได้เช่นเดียวกัน

นอกจากนั้น **“ทาส”** ยังไม่มีเวลาอิสระเป็นของตัวเองแม้เพียงเสี้ยววินาทีเดียว ซึ่งต่างจากเราที่หลังเลิกงานยังสามารถหางานพิเศษทำนอกเวลา หรือจะไปพักผ่อน หรือจะทำอะไรก็ได้ตามอำเภอใจของเรา แต่ทาสในสมัยพระเยซูเจ้าต้องขึ้นกับนายทั้งวันและทั้งคืน

2. **“นาย”** หรือ *kurios* (คูริออส) ในภาษากรีก หมายถึง **“ผู้มีกรรมสิทธิ์เหนือผู้อื่นแบบเบ็ดเสร็จเด็ดขาด”**

พุดง่าย ๆ คือเป็น **“เจ้าของ”** มากกว่าเป็น **“เจ้านาย”**

3. **“เงินทอง”** ตรงกับภาษากรีก *mamōna* (มาโมนา) ซึ่งมาจากภาษาอาราไมก **an "Amm"** ตามรากศัพท์หมายถึง **“การไว้ใจ การมอบหมาย”**

เพราะฉะนั้นมาโมนาจึงหมายถึง **“สิ่งที่เราไว้ใจผู้อื่นให้ดูแล”** เช่นให้นายธนาคาร หรือยามเป็นผู้ดูแล มาโมนาในตัวเองถือว่าเป็นสิ่งดีเพราะเป็นพระพรของพระเจ้าที่ทรงโปรดประทานแก่บรรดาผู้ชอบธรรม

ต่อมาความหมายเพี้ยนเป็น **“สิ่งที่ตัวเราเองมอบความไว้วางใจให้ทั้งหมด”**

เมื่อเราวางใจว่าเงินทองสามารถช่วยเราให้พ้นทุกข์และมีความสุขได้ คำว่าเงินทองในภาษากรีกจึงขึ้นต้นด้วยอักษรตัวใหญ่ *Mamōn* (มาโมน) ซึ่งเท่ากับว่าเราอมรับและยกย่องเงินทองเป็นดังพระเจ้าของเรานั่นเอง

เช่นเดียวกับชาวกรีก ชาวซีเรียก็เรียกเทพเจ้าแห่งความร่ำรวยของตนว่า *Mamōn*

(มาโมน)

จากศัพท์ที่เลือกใช้ทั้ง 3 คำ บ่งบอกว่าพระเยซูเจ้าทรงเรียกร้องให้เรา “เป็นข้ารับใช้ของพระเจ้าทุกกลมหายใจ เพราะพระองค์ทรงเป็นเจ้าของผู้มีกรรมสิทธิ์เด็ดขาดเหนือชีวิตของเรา”

การรับใช้พระเจ้าเฉพาะบางเวลาแบบ part-time จึงเป็นสิ่งที่พระเยซูเจ้ายอมรับไม่ได้เด็ดขาด หรือการเป็นคริสตชนเฉพาะเวลาฟังมิสซาวินอาทิตย์ ส่วนเวลาที่เหลือถือว่าเป็นอิสระจากการดำเนินชีวิตเยี่ยงคริสตชน ก็เป็นสิ่งที่พระองค์ยอมรับไม่ได้เช่นกัน

2. หลักการ

การมีเงินทองไม่ใช่สิ่งผิด แต่การวางใจเงินทองแทนพระเจ้าเป็นสิ่งที่ผิดอย่างแน่นอน !!

เพื่อช่วยให้เราจัดลำดับความสำคัญของพระเจ้าและเงินทองได้อย่างถูกต้อง พระคัมภีร์ได้ให้หลักการไว้ดังนี้

1. ทุกสิ่งในโลกล้วนเป็นของพระเจ้า

ความคิดที่ว่าทุกสิ่งในโลกนี้เป็นของพระเจ้า มีอยู่ทั่วไปในพระคัมภีร์ เช่น “เพราะสัตว์ทุกตัวในป่าเป็นของเรา ทั้งสัตว์เลี้ยงบนภูเขาดังพันยอด เรารู้จักบรรดานกแห่งภูเขานั้น และบรรดาสัตว์ในนาเป็นของเรา ถ้าเราหิว เราจะไม่บอกเจ้า เพราะพิภพและสรรพัตที่อยู่นั้นเป็นของเรา” (สดด 50:10, 12)

ในพระธรรมใหม่ เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเองที่ทรงมอบทรัพย์สมบัติ ความสามารถ หรือแม้แต่สวนองุ่นให้แก่เราหรือให้เราเช่าใช้ เช่น

“ชายผู้หนึ่งจะออกเดินทางไป จึงเรียกพวกทาสของตนมาฝากทรัพย์สมบัติไว้ คนหนึ่งท่านให้ห้าตะลันต์ คนหนึ่งสองตะลันต์ และอีกคนหนึ่งตะลันต์เดียว ตามความสามารถของแต่ละคน แล้วท่านก็ไป” (มธ 25:15)

“จงฟังคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งว่า ยังมีเจ้าของสวนผู้หนึ่งได้ทำสวนองุ่นแล้วล้อมรั้วไว้รอบ เขาได้สกัดบ่ออย่างงุ่นในสวนและสร้างหอฟ้าให้ชาวสวนเช่า แล้วก็ไปต่างประเทศเสีย” (มธ 21:33)

ในเมื่อทุกสิ่งในโลกล้วนเป็นของพระเจ้าที่ทรงโปรดให้เรา “ยืม” ใช้ เราจึงต้องพยายาม “ใช้ทรัพย์สมบัติและเงินทองตามที่เจ้าของทรงปรารถนา” ไม่ว่าจะเป็นการซื้อ ขาย แลกเปลี่ยน แก่ไข ดัดแปลง หรือปรับปรุงก็ตาม

2. มนุษย์สำคัญกว่าสิ่งของ

ในหนังสือปฐมกาล พระเจ้าตรัสว่า “ให้เราสร้างมนุษย์ตามฉายาตามอย่างของเรา ให้ครอบครองฝูงปลาในทะเล ฝูงนกในอากาศและฝูงสัตว์ให้ปกครองแผ่นดินทั่วไป และสัตว์ต่างๆที่เลื้อยคลานบนแผ่นดิน” พระเจ้าจึงทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามพระฉายาของพระองค์ ตามพระฉายาของพระเจ้านั้น พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ขึ้น และได้ทรงสร้างให้เป็นชายและหญิง พระเจ้า

ทรงอวยพระพรแก่มนุษย์ตรีสแก่เขาว่า “จงมีลูกดกทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน **จงมีอำนาจเหนือแผ่นดิน** จงครอบครองฝูงปลาในทะเล และฝูงนกในอากาศ กับบรรดาสัตว์ที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดิน” (ปฐมก 1:26-28)

ชัดเจนว่าตั้งแต่สร้างโลก พระเจ้าทรงให้ความสำคัญกับมนุษย์มากที่สุด จนถึงกับทรงสร้างมนุษย์ตามฉายาของพระองค์เอง และทรงมอบอำนาจให้มนุษย์ปกครองทุกสิ่ง

ในเมื่อพระเจ้าทรงให้ความสำคัญแก่มนุษย์เช่นนี้ การใช้แรงงานมนุษย์ราวกับว่าพวกเขาเป็นสิ่งที่ของ เครื่องมือ หรือเครื่องจักรเพียงเพื่อให้ได้มาซึ่งผลผลิตและความมั่งคั่ง จึงเป็นสิ่งที่ขัดกับพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง

ตรงกันข้าม หากเราใช้เงินทองและทรัพย์สินสมบัติของเราเพื่อผดุงไว้ซึ่งศักดิ์ศรีของมนุษย์ให้สมกับความสำคัญที่พระองค์ทรงสร้างมา นั่นคือพระประสงค์ของพระเจ้าโดยแท้ !!

3. เงินทองต้องเป็นรองจากพระเจ้า

พระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่าเงินทองเป็นของชั่วร้าย แต่ “**การรักเงินทองเป็นรากเหง้าของความชั่วทั้งหมด ความโลภเงินทองนี้ทำให้บางคนหลงไปจากความเชื่อ และตรอมตรมด้วยความทุกข์มากมาย**” (1 ทธ 6:10)

การรักเงินทองทำให้เราหลงผิดคิดว่า เงินคือพระเจ้าที่สามารถดลบันดาลทุกสิ่งให้แก่เราได้ เมื่อเรารักเงินทอง เราก็โลภอยากได้เงินทองมากขึ้น ที่สุดเงินทองจะเข้ามาบางการชีวิตของเราและจะนำเราไปสู่ความชั่วร้ายและความทุกข์อีกมากมาย

ผู้เดียวที่สามารถดลบันดาลความสุขที่แท้จริงให้แก่เราได้คือพระเจ้า เราจะยอมให้เงินทองก้าวขึ้นมาเป็น “**คู่ปรับ**” กับความรอดในองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้เด็ดขาด

เมื่อเราสามารถวางตำแหน่งของเงินทองและทรัพย์สินสมบัติได้อย่างถูกต้อง เราจะรู้จักใช้ความมั่งคั่งที่พระเจ้าทรงโปรดประทานแก่เราอย่าง “**พอเพียง**” และ “**เพื่อผู้อื่น**” ซึ่งจะนำเราไปสู่ทรัพย์สินสมบัติที่คงอยู่ชั่วนิรันดร

3. วิธีได้มาซึ่งสมบัติ

นอกจากรู้จักวางตำแหน่งทรัพย์สินสมบัติอย่างถูกต้องแล้ว เรายังต้องคำนึงถึง “**วิธีได้มา**” ซึ่งทรัพย์สินสมบัติของเราอีกด้วย

เราอาจได้เงินทองมาโดยแลกกับความซื่อสัตย์หรือศักดิ์ศรีของเรา หรือพูดอีกอย่างหนึ่งคือ โกงเขามา ถ้าเราทำเช่นนี้ เราอาจมีทรัพย์สินสมบัติมั่งคั่งขึ้น แต่วิญญาณของเรากลับยิ่งจมนลงทุกวัน และคงถึงขั้นล้มละลายในที่สุด

บางคนอาจได้เงินทองมาโดยการกำจัดคู่แข่งที่อ่อนแอกว่า ซึ่งในทางธุรกิจอาจถือว่าประสบความสำเร็จ แต่เราจะเสวยสุขอยู่บนความทุกข์ของผู้อื่นได้อย่างไร ?!

บางคนอาจสะสมทรัพย์สินสมบัติบนภาระของผู้อื่น เช่น ผ่อนรถยนต์ราคาแพงเกินฐานะ จนลูกเมียต้องอดมือกินมือ เป็นต้น

จะมีประโยชน์อะไรหากเราได้ทรัพย์สินสมบัติมาด้วยต้นทุนราคาแพงเช่นนี้ ?

4. วิธีใช้สมบัติ

ที่สุด เราต้องคำนึงถึง **“วิธีใช้”** ทรัพย์สินสมบัติที่ได้มาอีกด้วย

บางคนสะสมและเก็บรักษาสมบัติที่ได้มาโดยไม่ใช้ให้เกิดประโยชน์ใด ๆ ทั้งสิ้น คนเหล่านี้พึงสำเหนียกคำสั่งสอนของพระเยซูเจ้าที่ทรงตรัสหลายครั้งหลายคราว่า สิ่งใดไม่มีประโยชน์จะถูกตัดทิ้งและโยนใส่กองไฟ

บางคนใช้ทรัพย์สินสมบัติที่ได้มาอย่างเห็นแก่ตัว เช่น เพื่อจะได้มีที่วิใหม่ โซฟาใหม่ หรือโทรศัพท์มือถือเครื่องใหม่ โดยไม่เคยคิดถึงพระประสงค์ของพระเจ้าและความขัดสนยากจนของเพื่อนมนุษย์อีกมากมายมหาศาล

บางคนซำร้ายหนักเข้าไปอีก คือใช้สมบัติที่ได้มาในทางที่ผิด เช่น ติดสินบนเจ้าหน้าที่ ซึ่งสิ่งของหรือบริการที่ผิดกฎหมาย เป็นต้น

วิธีที่ดีที่สุดในการใช้ทรัพย์สินสมบัติและเงินทองที่พระเจ้าทรงโปรดประทานแก่เราคือ **“ใช้อย่างพอเพียง และใช้เท่าที่จำเป็นต่อการดำเนินชีวิต ส่วนที่เหลือเราต้องแบ่งปันให้แก่ผู้ที่ด้อยโอกาสกว่าเรา”**

นักบุญเปาโลกล่าวไว้ว่า **“ข้าพเจ้าแสดงให้เห็นเสมอมาว่า เราต้องทำงานเช่นนี้เพื่อช่วยเหลือผู้อ่อนแอโดยระลึกถึงพระวาจาของพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าที่ว่า **“การให้ย่อมเป็นสุขมากกว่าการรับ”** (กจ 20:35)**

ตราบใดที่เราใช้ทรัพย์สินสมบัติเพื่อความดีของ **“ผู้อื่น”** เรากำลังนมัสการและรับใช้พระเจ้าอย่างถูกต้องและดีที่สุด !!